

LBRIS

We know
books

Cubleșan Ioan-Cristian

**SINDROMUL STUDENTULUI
LA MEDICINĂ MILITARĂ**

LETRAS
Promovăm autorii români

CAPITOLUL 1 – GENEZA	9
CAPITOLUL 2 – CE SE ÎNTÂMPLĂ?	30
CAPITOLUL 3 – ANUL II.....	46
CAPITOLUL 4 – (4.1) AȘTEPTĂRI PENTRU ANUL III ȘI CE AM ÎNVĂȚAT INTERESANT?	55
CAPITOLUL 5 – DE FAPT 4.2	73
CAPITOLUL 6 – UMF-ul	87
CAPITOLUL 7 – 007 „NO TIME TO DIE”. CĂMINUL 2.	104
CAPITOLUL 8 – ANUL 2021	115
CAPITOLUL 9 – ANAMNEZE	122
EPILOG	149

—R, când ai intrat la facultate și care a fost povestea intrării tale la facultate, respectiv la Medicină, Catedra de pregătire medico-militară a IMMCD București din cadrul UMFSTGEP Târgu Mureș?

—O, Cristi, câte ar fi de povestit (răspunse R ironic)... Este foarte controversată intrarea mea la facultate și alegerea profesiei de medic. Totul a început din clasa a 9-a, când am intrat la liceu, la una dintre cele mai bune clase din orașul meu.

—Care este orașul acesta, al tău?

—Orașul meu este Drăgășani (sau așa-zisul „HACKERVILLE”).

—Cum se numește liceul?

—„Gib Mihăiescu”. Am terminat la clasa 12 A, mate-info intensiv...

—R, rămâi, te rog, pe „fir”!

—Mda, în fine. M-am dus la mate-info având următorul gând: ori să merg spre o carieră în IT, ori să mă îndrept spre medicină.

—IT-ul era cumva pe placul tău?

—IT-ul am crezut că este pe placul meu datorită motivelor financiare, dar am realizat pe timpul liceului că nu mi se potrivește și, astfel, din clasa a 10-a, am început pregătirile pentru facultatea de medicină.

—Și la ce facultate ai vrut să dai inițial, mai exact?

—Doamne, Cristii, parcă îmi iei vorbele din gură! (evident, a răspuns R, tot ironic).

—Aha...

—Inițial am vrut să optez pentru Facultatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” București. Am început pregătirile pentru chimie, dar și pentru biologie. Pregătirile la biologie au mers foarte bine. Totul mergea „ca pe roate”, însă la chimie nu am avut o sincronizare atât de bună cu profesorul, dar nu aș putea să îl învinuiesc pe acesta pentru nereușita mea cu chimia. Nu m-a atras. Nu este genul meu chimia. Așa că, în clasa a 11-a spre clasa a 12-a, am găsit, într-o zi, o soluție, și anume Facultatea de Medicină și Farmacie din Târgu-Mureș, la care se dădea, la alegere, o singură materie, ori biologia, ori chimia. Așa că, în secunda următoare, mi-am cumpărat de pe internet cartea Barron's, cartea de admitere, și am început pregătirea, cu gândul de a da la medicină generală civilă. Am făcut pregătire cu mai mulți profesori pentru admiterea la Târgu Mureș, dar în fine... M-am apucat cam târziu și prima dată când am dat la Târgu Mureș am luat 5,94 și se intra cu 6,01 la medicină civilă. Am observat că în același an s-a intrat, paradoxal, cu note mai mici decât a mea la medicină militară. Încurajat de acest fapt, dar și de frumoasa carieră militară, am început în anul următor să mă antrenez pentru probele sportive, dar și pentru cele psihologice. Am luat cu brio toate probele sportive, psihologice și vizitele medicale, examenele la limba engleză și altele și am susținut admiterea în cel de-al doilea an. Am reușit să intru pe un loc „onorabil” la Catedra de Pregătire Medico-Militară cu o notă mult mai bună decât cea obținută la prima admitere. În tot acest timp, nu am stat acasă, pentru că m-a deprimat foarte

WPKS | We know books

mult ideea asta, și am fost la Universitatea din Craiova – Facultatea de Drept. Consider că este o facultate frumoasă (aici vă rog să vi-l imaginați pe R pe un ton ironic), dar cu mult mai puține șanse de reușită în viitor decât medicina, care, de altfel, mă și pasionează. E un domeniu frumos, mi se pare că este cea mai nobilă meserie, pentru că poți salva viața omului și poți avea un trai decent din ea. Din meserie, nu din viața omului. Bineînțeles, acesta nu a fost un motiv să dau la Medicină. Principalul meu motiv a fost pasiunea și dedicarea pentru științele militare, combinate cu medicina.

Acum sunt eu „pe fir”, Cristi, și am început cu acel dialog, alături de colegul meu de cameră, camaradul meu în armată și bunul meu prieten, R, pentru a oferi un mic context despre ceea ce va urma să povestim.

Ideea e simplă. E al naibii de greu să intri la medicină. De exemplu, eu am început să învăț încă din clasa I 1-a din cartea de admitere (Barron's) și tot de atunci am început să iau și ore pentru admitere. Am vrut din start să intru la medicină militară, la IMM, pentru un avantaj major... și anume siguranța unui viitor loc de muncă. Cel puțin acum, în 2020, rezidenții se lovesc de o mare problemă: având în vedere tipurile de specializări și notele de intrare tot mai mari la specializări (și numărul restrâns de locuri), se ocupă aproape instant anumite specializări, care, de exemplu, în trecut nu erau atât de căutate. Ca să fiu mai exact: dacă pentru a ajunge la cel mai bun liceu din oraș trebuie să înveți și să iei o notă mare de intrare, la rezidențiat trebuie să înveți, să te gândești la o specializare și să speri că mai există și un loc pentru tine, asta, pentru că tendințele se schimbă de la an la an. Dacă, de exemplu, acum 20 de ani, la chirurgie generală, se intra cu medie mică, acum lumea se duelează, la propriu,

pe acele locuri. Acum o să am o mică intervenție eu, Cristi din viitor, din 2023, și o să vă transmit că trendurile s-au schimbat! S-a ajuns chiar la o situație atipică. În urma examenului de rezidențiat din noiembrie 2022, nu s-au ocupat toate locurile sau posturile pentru rezidenți. Și aici mă refer și la specialitățile chirurgicale, medicină de familie, medicină de urgență etc. În acest sens, s-a organizat o sesiune extraordinară a examenului de rezidențiat în mai 2023. Așadar, depinde mult de ceea ce își doresc studenții în fiecare an. Când vine vorba de liceu sau de facultate, sau orice înseamnă o competiție directă, în principiu se știu topurile. La rezidențiat depinde dacă „ceacrele” se aliniază în anul respectiv pentru tine. Evident, dacă ai printre cele mai mari note, în urma examenului de rezidențiat îți cam alegi specializarea. Dar mai intervine un aspect negativ. Mulți rezidenți își dau seama că specializarea pe care și-au ales-o nu este chiar potrivită pentru ei sau medicul primar care îi supraveghează în cadrul rezidențiatului nu îi îndrumă sau nu îi lasă să profeseze, din cauza scepticismului său. Asta duce la medici specialiști care nu sunt bine pregătiți în domeniul lor. Lucru foarte grav. Aceste aspecte sunt menționate chiar și în documentarele Recorder care privesc sistemul medical. Și groaza de a te apuca de un nou rezidențiat, între 4 și 6 ani, este mare. Totuși, vrei să produci ceva (sau să trăiești) în acel timp, și aici, evident, mă refer la bani. Salariul unui medic rezident față de un medic specialist este, evident, mai scăzut. Iar la rezidențiat gărzile nu sunt plătite. Aici intervine medicina militară. Avantajul este că, dacă nu îți plac specializările din anul respectiv sau iei o notă foarte mică la rezidențiat, sau nu promovezi rezidențiatul, ești automat plasat într-o unitate militară, fiind un ofițer. Dar situațiile de genul sunt extrem de rare. Așa că, dacă dorești o altă specializare, muncești timp de

un an și poți să dai, ulterior, examenul de rezidențiat. Dezavantajul intervine din cauza faptului că specializările sunt foarte puține și majoritatea sunt medicină de familie. Însă pentru mine, cel puțin, toate aceste aspecte menționate nu au constituit impedimente. Am pus în balanță toate aspectele și am tras o concluzie. Medicina militară mi se potrivește!

Tot ce am menționat anterior sunt noțiuni primare, generale, de luat în considerare atunci când îți dorești o carieră militară. După ce ai intrat, detaliile sunt esențiale. Tocmai pentru că eu am intrat la medicină, în primul rând, respectiv medicină militară, în al doilea rând, vreau să te ajut pe tine, cel care citești, să îți faci o idee despre cum este viața de student (pe care eu am trăit-o din plin și la maximum), să îți ofer o privire amănunțită despre domeniul acesta medical și dacă merită să dai admiterea sau nu. Cartea aceasta cred că te va ajuta mult să tragi anumite concluzii înainte de a da admiterea, pentru că, altfel, poate vei afla parcurgând calea cea dură: primii doi-trei ani de medicină. În acești doi-trei ani, se lasă foarte multă lume de această facultate. Renunță mulți! Și acesta nu este un lucru rău, ci unul extraordinar. Ți-ar plăcea să fii tratat de un medic care doar s-a târât prin facultate, a fost obligat de părinți să facă medicina și nu îi place ceea ce face? Nu cred. Nici mie nu mi-ar plăcea una ca asta. Oricum, există un mecanism de autoselecție și, la un moment dat, oamenii aceștia vor „claca”. Asta am observat eu de-a lungul timpului.

Nu vreau să te descurajez sau să îți creez iluzii false despre anul III sau anul I de medicină la Târgu Mureș, cum că ar fi ușor, pentru că, în anul III, câțiva colegi de la institut au părăsit facultatea, deoarece au acumulat foarte multe restanțe și nu mai dețineau numărul necesar de credite pentru a mai avea dreptul să

le susțină. Obligativu trebuie să menționez că anul III este un an de treaptă la UMFST și, în consecință, aceștia nu au mai putut continua. Au fost nevoiți să repete anul. Dar și anul întâi este un an neoficial de treaptă. Adică, în general, se lasă mulți studenți în primul an, pentru că realizează că nu este locul lor în sistemul de învățământ medical sau militar sau nu se adaptează. Am avut și noi la institut un coleg care, din păcate, a părăsit sistemul în anul I, pentru că a simțit că nu este pentru el medicina militară. A simțit că nu se poate adapta. A trecut cu brio primul semestru la facultate, dar în semestrul al doilea și-a picat aproape toate materiile. A considerat că medicina militară nu este pentru el și, astfel, s-a reprofilat.

Impresionantă este povestea unui coleg dintre acei câțiva care au picat anul III și au părăsit institutul. Acest coleg are o poveste de viață deosebită, care are legătură cu părinții săi (cred că nu este necesar să detaliez, pentru că sunt convins că ești destul de perspicace ca să înțelegi această subtilitate), și care a început să lucreze pe la anumite cunoștințe de-ale sale, prin Mureș, în anul III, ca să poată face față financiar unui an universitar. Aici trebuie să deschid o paranteză. La medicină militară primim soldă (evident, foarte, foarte, foarte mică), primim trei mese pe zi și primim cazare în unitatea militară. La cât de mică este solda, o spargi pe toată pe $\frac{1}{4}$ din cărțile de care ai nevoie pentru studiu. OK, să zicem că acele cărți le mai găsești la colegii mai mari, le mai găsești online etc. Dar este al naibii de greu să te descurci în cazul în care îți se strică telefonul, îți se strică laptopul, ai nevoie de haine, ți-e poftă și ție de dulciuri sau de alt fel de mâncare decât cea de la cantină, apar diverse situații atât de neprevăzute pe care trebuie să le ajustezi cu ajutorul banilor, încât îmi este greu să le înșir. Îmi este greu să le înșir și pentru că pe unele eu nu le-am băgat în seamă și nu le-am simțit așa

puternic, însă colegul meu a avut clar de suferit și le-a simțit din plin. Și niciodată nu s-a plâns de bani, și nici nu ne lăsa pe noi, colegii, să plătim anumite lucruri. Ei bine, acest coleg a avut o „bubă” financiară care s-a tot inflammat pe parcursul a doi ani și, în final, în anul III, aceasta a explodat. Astfel, pentru a-și vindeca rana, în anul III a început să lucreze mult și a neglijat studiile. Astfel că, din păcate, a părăsit institutul și a trebuit să plătească toate datoriile financiare față de instituție (cazare, masă, soldă). A fost nevoit să repete anul III de studii la UMFST și să își plătească taxa de școlarizare pentru anul III, să își caute chirie etc. Ei bine, având în vedere toate aceste aspecte negative din viața sa, pentru a se redresa, a plecat la mare, s-a angajat ca ospătar la un restaurant de lux din Mamaia și a muncit de „i-au sărit capacele” ca să strângă bani să se poată întoarce la Târgu Mureș ca să își continue studiile și să își poată plăti chiria și datoriile. Și-a găsit de lucru și la Târgu-Mureș, tot ca ospătar, în weekenduri. A strâns destui bani pentru a-și plăti datoriile și i-au și rămas rezerve pentru câtva timp.

Revenind însă la parcursul meu până să dau admiterea, trebuie să spun că tatăl meu a avut o Skoda Fabia, din 2005. Probabil, una dintre cele mai proaste mașini fabricate vreodată. De ce este atât de important să menționez acest aspect? Pentru că mergeam din două în două săptămâni la Mureș, de la Cluj, autostrada A3 nefiind finalizată, și, practic, treceam prin toate satele până la Târgu Mureș. Skoda, iarna, nu dădea căldură și mergeam cu pături pe noi (atât eu, cât și tata), iar vara nu dădea răcoare și mergeam cu geamurile lăsate, ca să nu ne sufocăm (Skoda nu avea AC, avea GD – geam deschis). A fost un chin. Așa mi-am început eu orele de pregătire pentru admitere. Acesta a fost începutul.

Ajungeam la facultate zgribulit după drumul de 120 km de la Cluj și mergeam la domnul profesor. Biroul său era la Catedra de Fiziologie. Îmi amintesc cât de sinistre erau holurile acelea ale facultății și ce sentiment de apăsare îmi provocau. Era lugubru. Dar știam pentru ce lupt! Știam că trebuie să merg cu Skoda, să trec prin acele holuri și să primesc simulări de examene de la domnul profesor. A fost, per total, o experiență care, cel puțin psihic, m-a ajutat enorm. Spun asta pentru că învățam extrem de mult și acasă. Și la orele de pregătire doar dădeam o simulare a examenului de admitere. Iar dacă greșeam, domnul profesor mă întreba care este răspunsul la întrebarea respectivă. Și eu îi răspundeam corect, însă problema mea reală a fost întotdeauna dificultatea înțelegerii întrebării. De ce a existat această problemă? Pentru că, la medicină, în general, nu trebuie să iei mot à mot ce te întreabă în grile. Trebuie să citești printre cuvinte. Cei care creează întrebările vor, de cele mai multe ori, să te încurce. Cu cât e mai alambicată întrebarea, cu atât mai bine! Se joacă cu limba română, o greșesc și apoi tot ei susțin că sunt cei care au dreptate. De exemplu, o întrebare la medicină sau o explicație în carte are un cu totul alt subiect decât cel real (subiect reluat), așa cum o să explic acum: „Andrei îmi este coleg. Acesta merge la școală”. Și ca să determinăm subiectul trebuie să punem întrebarea „Cine?”. Evident subiectul este Andrei. Dar NU! La grilele de la medicină și în cărțile de specialitate colegul este SUBIECT. Și îți vine să îți dai singur palme când realizezi asta. Și nu e un caz izolat de „bombă gramaticală”. Nu știu de ce aproape toți autorii de cărți medicale (deci de specialitate) au ceva cu „se datorește”. Sună atât de greșit. Știi că, conform DOOM2, ambele forme sunt corecte, atât „se datorează”, cât și „se datorește”. Dar scopul este să evoluăm, nu să vorbim ca

acum 100 ani. Vă las aici un pasaj preluat de la un articol Digi24, extras din ziarul „Universul”, scris în 1919 despre gripa spaniolă, să vedeți cum erau scrierile de atunci: „S'au ivit numeroase noi cazuri de boli molipsitoare, cari fac ravagii din cauză că nu se desinfectează lucrurile cari au venit în contact cu bolnavii”. Sună absolut ciudat pentru anii moderni.

Ei bine, practic, ce am învățat despre gramatică la școală a trebuit să uit în facultate și să învăț să citesc printre rânduri ca să îmi dau seama, de fapt, ce vrea să spună naratorul. Mi-a fost foarte greu să mă obișnuiesc.

La orele de pregătire stăteam cam 120-180 de minute, cu tot cu explicații. Erau niște ore foarte interesante. Chiar te ajutau. Este necesar să ai pe cineva lângă tine care să te îndrume, este esențial. Vital. Dar să știți că au fost colegi care au reușit să intre la medicină și fără sprijinul unui profesor, iar pentru acești colegi am toată stima.

Foarte mult m-au ajutat și simulările pentru examen organizate de facultate. Luam note mici pentru că nu îmi terminasem cartea de învățat și era greu să ghicesc răspunsurile despre subiecte de care auzeam prima dată. Ce înveți la biologie în școală este o glumă foarte proastă. Am observat că dacă vrei să te educi într-un anumit domeniu, trebuie să ai în jurul tău profesioniști, nu niște profesori sictiriți, exact cum a fost și profesoara mea de biologie din liceu. Excluz! Pe mine, din acest punct de vedere, școala m-a încurcat. La biologie eram des ascultat din materia de zi și chiar nu prea știam să răspund (în primul rând, pentru că mi se rupea mie de euglena verde și mătasea broaștei și mai știu eu ce aberații care nu mă ajutau pentru admitere). Problema era că eu ori nu făcusem capitolele respective, ori nu ajunsesem încă să le detaliez și atunci

profesoara mă considera un dobitoc și îmi spunea persiflant „domnu’ doctor”. Îmi provoca un sentiment greu de înghițit! Am fost într-o cursă continuă cu materia de la școală și cu aceea de la admitere. Clasa a 12-a a fost o perioadă oribilă din viață și mi-am dorit să scap de acolo din tot sufletul. Și am și reușit. Doamne, îți mulțumesc!

Ceea ce a fost interesant la examenul de admitere, am învățat toată materia, dar nu am reușit decât să parcurg jumătate din examen, din cauza timpului. Am fost pus în sala de sport, unde se desfășura examenul de admitere, sub un ventilator de aer condiționat și am înghețat. Mă trecea la baie rău. Abia mă țineam. Și am ridicat mâna de mai multe ori ca să cer voie să merg la baie, pentru că nu mai puteam. De fiecare dată am fost refuzat de către doamna supraveghetoare, pe motiv că era cineva deja la baie și să îmi aștept rândul. După ceva timp (în care nu am reușit să mă concentrez la examen din cauza vezicii ultra pline) m-am mai cerut o dată la baie și din nou am fost refuzat. Atunci m-am ridicat și m-am îndreptat spre baie. Supraveghetoarea era nervoasă că nu o ascult. Eu eram aproape să fac pe mine. Și, pur și simplu, m-am dus la baie. Ce putea să îmi facă supraveghetoarea? Să mă aresteze? Să mă scoată din examen pentru că făceam pe mine? Absurd. Așa că am continuat să merg victorios la baie. A fost, vorba englezului, „heaven on earth”. Dar trebuia să mă grăbesc, pentru că examenul era pe masă, nefinalizat. Am ajuns la foaia de examen și am pus ultimele câteva întrebări mai cu voia Domnului și apoi am îmbulinat pe foaia necesară răspunsurile. Am făcut această nebunie pentru că mai erau doar 8 minute din examen. Mi-am zis că „aia e”, să văd dacă intru sau nu. Multe dintre întrebări le știam. Cel puțin pe acelea pe care am apucat să le fac mă bazam. Și chiar au fost bune. Și am reușit să intru la